

skulde være saa gal at lægge sig der. Mine Herrer! jeg har militære Autoriteter for mig i, hvad jeg her siger. Vi have her i denne Sal havt som Medlem Bygmesteren af Søforterne, det var Kapitain Ernst. Han har her forsvaret disse Forter, som han har opført, og han sagde, at de vilde være istand til at holde enhver Fjende borte fra Kjøbenhavn. Dette kunne de Herrer finde i Rigsdagstidenden; han brugte dengang omtrent de Ord, at det vilde være umuligt for en Fjende at lægge sig udenfor disse nye Søforter. Dertil svarede et daværende anset Medlem her i Thinget — han var den Gang Rigsdagsmænd for Randers Amtis 1ste Valgfreds, det var Alfred Hage — at, naar den ærede Taler, Søforternes Anlægger, havde sagt, hvor Fjenden ikke kunde lægge sig, saa vilde ingen Fjende være saa gal at lægge sig der. Jeg henholder mig til, hvad den Mand, som har bygget disse Forter, har sagt om dem. Fremdeles spørger jeg de krigslyngige Mænd her: Stemmer det med Tidens Krigsvæsen, i Tidens Krigsførelse at bombardere fra Søen? Hvor er der i de sidste 30 Aar fket Bombardement fra en Flaade paa en By? Vi have her i Østersøen havt store søgaende engelske og franske Flaader under Søkrigen, under Krimkrigen og senere under den fransk-tydske Krig, men hvad Bombardement fandt Sted? Kunne de Herrer nævne andet end Bomarsund, en ussel og elendig Fæstning paa en nøgen Klippe, og som ikke var besat af Russerne. Den var hele den engelske Flaade om at indtage. Prøvede Admiral Napier, som den Gang ansaas for en af de største Søførere i Europa, ellers paa at bombardere den russiske Kyst, uagtet der ingen Flaade og ingen Pantserfibe var: Nei mine Herrer! lad os, naar vi ville føre Krig eller ruste os til Krig, tage den, som vor Tid giver den, og ikke stille Fantomer op om, at der vil lægge sig en Flaade udenfor, som vil prøve at slås med vor Fæstning. Det er idag 30 Aar siden, at vore egne Krigsfibe i Skærnsfjorde Fjord prøvede, hvad det var at gaa ind imod Kystbatterier, og den Søere fik vi der af nogle usle Strandbatterier, som bestod af nogle Kanoner, der vare opstillede paa nogle Sandbanter. De Herrer, som have været i Skærnsfjorde og fjende Kysten der, vide, at der ikke er Anstalt til at anlægge Batterier der. Idag for 30 Aar siden fik hele den søkrigende Verden igennem de danske Krigsfibe et Exempel paa, at man skal holde Jøsehornene borte fra et Bombardement fra Søen, og de Herrer, som nu ville afgive af vore smaa og tarvelige Finantser 3 Millioner til at bestyffe disse Forter med, tænke ikke paa, hvilke enorme Summer disse Søforter og deres hidtil stedfundne Bestykning har kostet. Alle- rede i 1848, saa snart Kanonerne begyndte at lyde, bleve Kjøbenhavnerne hange for, at Byen skulde blive bombarderet, og man begyndte den Gang at tale om, ikke at bygge nye Søforter —

nei, man var da besleeden nok til at indskrænke sig til at faae Mørkere anbragte paa Langelinie og Kastelsvolden. Først 10 Aar efter var det, at vi begyndte med vore store Fæstninger baade udenfor Kjøbenhavn og ved Dannevirke, og hvad have de ført til? De have ført til, at vi ikke vare i Stand til at forsvare os nogetsteds. Vi have forsømt at befæste de Steder, som vi vare istand til at forsvare, navnlig Dybbøllstillingen og Fredericia, det er de Punkter, som den danske Armee har viist i vore Krige at kunne hævde, dem have vi ikke brudt os om. Stort og mægtigt skulde det være, som om vi kunde tage Krigen op mod engelske Flaader og tyske Søere. Det kunne vi ikke gjøre, og alle de Millioner, som vi udøse i den Retning, ere spildte. Der er den Besynderlighed ved den Bevilling, som mine Venner søge at fremme, at Ministeren og Artillerigeneralen — han er ikke her i Thinget, men jeg skal tillade mig at komme til ham — ville have disse Kanoner paa Søforterne, men de ærede Forslagsstillere af Flertallet sætte dem for det Meste paa Landjorden. I Anmærkningerne til Finantsloven siges, at disse Kruppste Kanoner skulle stilles paa Søforterne, men Forslagsstillerne sætte nogle af dem ude ved Kalkbrønderierne, og nogle ude de Amager. Det er dog en besynderlig Ting, at de Herrer ere klogere i Henseende til den militære Udførelse end baade Ministeren og Artillerigeneralen. Naar man læser efter i Landsthings- tidenden baade for ifjor og for iforsjor, vil man finde en meget spagfærdig Udtalelse af Artillerigeneralen som Medlem af Landsthinget. Denne Mand taler vel om at faae Bestykning paa Søforterne, men han taler ogsaa om, at vi skulle have en Forsvarslinie udenfor, naar vi skulle være istand til at forsvare os fuldstændig. Denne Forsvarslinie ville mine ærede Venner i Flertallet ikke kjendes ved; i den Henseende afvige de fra, hvad den første Autoritet siger. Jeg kalder Artillerigeneralen den første Autoritet, thi gaar det galt, skal han lægge sit Ansvar til, og det gjør ikke engang Ministeren, hvis han fører en uheldig Krig. Altsaa, de Herrer, som ville give Artillerigeneralen de Kruppste Kanoner, ville ikke give ham de Forter, som han siger, ere nødvendige, hvis han skal kunne forsvare Kjøbenhavn og afværge det forfærdelige Bombardement. Jeg siger til mine Venner: I ere vildfarne, da I ere komne ind paa en Vej, hvor I ikke kunne følges med dem, der skulle følges med Eder, og I blive nødt til at stille Eder fra dem; I burde allerhelst blive borte fra dem lige strax. Da vi i 1848 begyndte med at anskaffe det nye Skyts, da den daværende Kapitain Boeck og Lieutenant Østische bleve sendte over til de svenste Jernværker for at skaffe Kanoner, da vare Kanonerne smaa, da var der ikke Noget af dette Kruppste, man kjendte det ikke, og naturligvis anskaffede man det da heller ikke. Men vi ere efterhaanden